

כל כנויי פרק ראשון נדרים

כב ב"י מ"י פ"ד מה' אבות ב' פ' פ' עשין מה [נש"ע] אה"ע ס' לו סק"י ט' ע"ש: כג ג' ד' מ"י פ"ז מה' מתנות עמי ס' י: כד ה' ע"י ס' ה' י' וינין כ"מ: ו' מ"י פ"ד מה' ע"ק ה' ג'ן:

צני רב פפא יש די לקדושין וכו'. אפי' צני מוכיח קמיציעא ליה מי אמרינן נהי דלא אחזכו להו ידות בהדיא גמרינן צמה מליני מנדרים או אין די ואפי' מוכיח נדרים שאני דחמירי דאפי' דצורא בעלמא חיילי משא"כ דקדושין סה"ק צריכינן איהו מעשה גמרי או שטר או ציאה: **דאמר לה לאשה הרי אס מקודשת וינסן לה עסי פרוטות ואמר להנרסה ואס מי אמרינן ואס נמי אמר לה להנרסה.** וכי אמרה דניחא לה הויה מקודשת דחברתה קבלה בשלימותא דקיי"ל צפ' האיש מקדש (קדושין דף ג:) דאשה נעשית שליח לחברתה ואפילו במקום שנעשית לה כרה. אבל ליכא לפרושי גנותן פרוטה לוו ופרוטה לוו דודאי משמע דכה"ג ליכא לספוקי כלל צואת חוץ ואפילו תמצא לומר אין די לקדושין [קדושין] עמנן הן: או דלמא ואס חוץ אמר לה לחברתה. דאפי' דלא משמע הכי וד מוכיח הוה דואת נמי קאמר כיון דאין די לא מהני הך קדושין ואמר' ואת חוץ קאמר: **ואס דאמר ליה רב פפא לאניו מי סבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים.** גבי קדושין פ"ק דקדושין (דף ה:) מכלל דס"ל לרב פפא דיש די לקדושין דמדלא תמצא אלל צני שאינו מוכיח מכלל דאיתקש לקרבות מה קרבות יש להם יד אף פאה יש לה יד או דלמא כי איתקש וכלל תאחר הוא דאיתקש והיכא איתקש דתניא מעמד

אפי' רב פפא יש די לקדושין או לא היכי דמי אילימא דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לחברתה ואת נמי פשיטא דייניו קדושין עצמן אלא כגון דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לה לחברתה ואת מי אמרינן ואת נמי אמר לה לחברתה ותפסי בה קדושין לחברתה או דלמא ואת חוץ אמר לה לחברתה ולא תפסי בה קדושין בחברתה ומויביעי ליה לרב פפא והא (ב) מדאמר ליה רב פפא לאניו מי סבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים מכלל דסבירא ליה לרב פפא דיש די לקדושין חדא מגו מאי דסבירא ליה לשמואל אמר ליה לאניו יבעי רב פפא יש די לפאה או אין די לפאה היכי דמי אילימא דאמר הדין אוניא ליהוי פאה והדין נמי היהי רפיאה מעלייתא היא כי קא מיבעיא ליה כגון דאמר והדין ולא אמר נמי מאי מכלל דכי אמר שדה כולה תיהוי פאה הויה אין והתניא ימנין שאם רוצה לעשות כל שדהו פאה עושה ת"ל ופאת שדך מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבות מה קרבות יש להם יד אף פאה יש לה יד או דלמא כי איתקש וכלל תאחר הוא דאיתקש והיכא איתקש דתניא מעמד

יש די לקדושין. היכא דלא מפרש ממש מקודשת לי אלל צני דקדושין קא מקדש לה כדקא מפרש מי הוי די לקדושין ומקודשת או אין די לקדושין ואינה מקודשת: **פשיטא.** כיון דאמר ואת נמי קדושין עמנן נינהו דצואתן קדושין דקדש לחברתה מקדש לה נמי וכה"ל לא הוי די אלל קדושין גמרי ונינהו: או דלמא. הוה דאמר ואת לאו משום דתהוי מקודשת קאמר לה אלל הכי קאמר לה ואת חוץ לומר ואת פלגיתא חזית דקדישתא וכו'. **ואס אמר ליה רב פפא לאניו וכו'.** צפ"ק דקדושין (דף ה:) בהלכה קמיימא אמר שמואל נתן לה כסף או שוה כסף ואמר לה הרי את מקודשת הרי את מחוסרת וכו' ואמר ליה רב פפא לאניו למימרא דסבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים מדאמר ליה רב פפא לאניו אליבא דשמואל דים שאין מוכיחות כו': **מכלל דס"ל דיש די לקדושין.** היכא דמוכיחות: **חדא מגו מאי דס"ל לשמואל קאמר ליה לאניו.** דהכי קאמר מי צבירא ליה לשמואל דיש די לקדושין ואס תמצא לומר דיש לן די מי צבירא דים מוכיחות או לא: **אוגיף.** שדה דלאמרינן צמס' [צרכות] (דף ו.) וקיימי עלן כי כסאל לאוגיף כלומר תכלמים לצדקה: **פאה מעלייתא הויה.** פאה שדה אשר עלה נמי: **סלמוי לומר שדך.** כלומר כולה שדך: **כיון דאיתקש לקרבות מה קרבות יש לן.** די דלאמרינן צמנני: או דלמא האי דאיתקש לכל סאחר. דקאי עליה נמי צבל תאחר כרבין אצל כה"ג דאית ליה די לא איתקש:

מעמד
ולא פליגי אלל צני שאינו מוכיח י"ל דשאינו גבי כיון דאיתקש מעשה דהיינו נתינת הגט לדה הוי עפי מד ועיקר מוכיח מקרי משא"כ צבעינן דלמדה הוה דיהב שמי פרוטות אלל לחברתה לא היכי מידי: **צני רב פפא יש די לפאה וכו'.** כלומר אס תמצא לומר קדושין אין די דלא איתקש לנדרים כלל פאה דאיתקש מאי: **הדין אוניא וקרי לה אוניא פאה.** מדאמר ליה רב פפא לאניו מי סבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים: **ואס דאמר ליה רב פפא לאניו מי סבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים.** גבי קדושין פ"ק דקדושין (דף ה:) מכלל דס"ל לרב פפא דיש די לקדושין דמדלא תמצא אלל צני שאינו מוכיח מכלל דאיתקש לקרבות מה קרבות יש להם יד אף פאה יש לה יד או דלמא כי איתקש וכלל תאחר הוא דאיתקש והיכא איתקש דתניא מעמד

מסורת הש"ס
בר"ן ד"ה ט"ו ב'ו' הדיניו נתינת הגט ליהי. ק"ל דלפי' מהו פירושן מכלל דס"ל ל"פ י"י די וחיט דמשמע דמוכחות מהי כמ"ש הר"ן ובה ה"ס דיהי לה אויכח נתינת מעשה כאלת הוי די כמו גגט דעיקרו מוכיח:
פ"י הרא"ש (המשך)
קטלו לי מריהו אריהו: או דלמא לנפקותא. והלאות בית: ככלל דבי אבד תהוי שדה בולה פאה הויא פאה. דמשמע ליה דמייני עלה גמר לוי עדי כשהי דממסקת ליה ודלמא הויין לנפקותא קאמר אלמא עלה גמר לוי עדי כשהי להלאות בית כ"א וז' דלא גמרי לוי וזמר לא הוה מלין לנפקותא קאמר כיון ששאר לוי עדי כשהי להלאות והוי כאלו אמר ואת נמי: אוניא. ערוה כה"ל דס"ל דכתיב (דף ו.) קיימי עלן כי כסאל לאוגיף פ"י תכלמים צביר הערוה וכמו אין עשין עוגיות לנפיש פ"ק דמ"ק (דף ג.) וכן ענ עוגיה (דמקוק) (מענות ד' ג.) ג'ן שאם רצת עוגיות ב"י שררו פאה ששורה אל"ג דכתיב לא תכלול דאמרה שכרי תהמיל ודאמרה מורה לא תכלה הפאה אלל אס ישעל כל שדהו פאה קודש שמתיל לקורי לא קרינן ביה לא תכלה בירושת' ממני לא נדרתי' בירושתו דפ"ק דפאה עד לא קרי שכלה הראשונה לא תמחיהו שדהו פאה מתקשר שכלה הראשונה תמחיהו שדהו פאה בקש לעשות כל שדהו פאה עושה והיינו דקאמר ת"ל פאת שדך כיון דהתמיל לקורי פאה כולה פאת שדך: או דלמא כי איתקש לכלל תאחר הוא דאיתקש. דקוא כלל תאחר דכתיב כקרא ולא למיילי אומרי דמנה דברים כתיב כתיב וכו' לילכא לאקשוטוהו לא מילי:

פירוש הרא"ש

יש די לקדושין. מי יאפי' מנדרים נדרים לי קדשן קו שממיהו נדרים הנדושים וקדושין נמי לי (הקדש דלאמרינן קדושין (דף ג:) דלתיב קרי לה אפי' קדושין דלסר לה אפי' כהקדש הלך מתיב כתיב דמקדש או דילמא קדושין ונדרים תרי מילי נינהו ומדוע הוה נדרים ולא ילפינן מנייהו ולא הוה ילפינן מיוות מנייהו אי לא הקדש: אמר בגין דאמר לה לאשה הרי את מקודשת ואת. מי אמרינן ואת נמי אבד הרי דלמא דלמא דמסקת ליה אי מוכח למימר ואת נמי או דלמא מוכח נמי למימר ואת חוץ דאי מוכח לן גבי מוכח טפי אפי' אמר' דיש די לקדושין הוה לא הוי די דלאמרינן לעיל גבי מורתי מן כיון דמסקת לן אי מוכח לאבדו אנהא אי לאבדו דבר לא הוי די כלל אלא דהוי פשיטא ליה מדוע טפי למימר ואת נמי הלכך אס יש די לקדושין הוי מקודשת או דלמא אין די לקדושין ומפשיטין ליה ואת חוץ דלסר אי אפי' לפרושי בענין אחר אפילו אין די לקדושין ע"כ מקודשת הוה ומתמחיל דמייני כגון שנתן להראשונה שמי פרוטות וכו' די הוי קבלה הראשונה ע"י הנייהו כדלמרינן קדושין ג"ה איתקש חמש נשים וקבלה שדך מהן ע"י כולם שכל מהן נס לעניה פרוטה פשיטא דהוי כמו ואת נמי: והא מדאמר ליה רב פפא לאניו מי סבר שמואל דים שאין מוכיחות הויין דים. צפ"ק דקדושין (דף ה:)

גבי הא דאמר שמואל הרי את מקודשת ולא אמר לי מקודשת: חדא מגו דסבירא ליה לשמואל ב'ו' משכרו סברות שמואל ורב פפא אינו מסיים לשום אהת מהן קאמר ליה לאניו שמואל סבר יד די לקדושין וכן מוכיח לא בעיף קאמר רב פפא לרדיי אפי' גיש די מספקא לי ומינה כהא דקאמר שמואל דלא בעיף מוכח

מוסף רש"י

ואת חוץ אמר לה. כלומר מה את חוץ; כלומר לא כיון לקדשה ולבד אחר כיון (בש"מ). מדאמר ליה רב פפא לאניו. צפ"ק דקדושין דלמא שמואל הרי את מקודשת ואי את מחוסרת וכו', והיא חוזה רב פפא דאפי' דלא אמר לי קאמר שמואל דהוי מקודשת. ואומינה למה קסבר דאיתקש דים שאין מוכיחות הויין דים. מכלל דפסירא ליה דים מוכיחות הויין דים. והא מילתא דים מוכיחות נינהו. דהואיל והיה מקדש חכמה ואמר לחכמה ואת ונתן כסף וקבלתו יש כאן הוכחה שקדושין דים.

כיוונו, ומשני הרא. כלומר האי דנקט רב פפא הוה ידים שאין מוכיחות, לאו משום דפשיטא ליה דים מוכיחות הויין דים, אלל משום דלפי' לשמואל דהכא משמע דסבירא לן דים שאין מוכיחות הויין דים ובמיר משמע דס"ל דים שאין מוכיחות לא הויין דים, גבי האומר אהא דאוקמה וואה שיהי הוי עבד לפניו, אלל לרב פפא לא פשיטא ליה אי דים מוכיחות הויין דים גבי קדושין או לא, ומשום הכי בעי לה (ש"ס).

ואת חוץ אמר לה. כלומר מה את חוץ; כלומר לא כיון לקדשה ולבד אחר כיון (בש"מ). מדאמר ליה רב פפא לאניו. צפ"ק דקדושין דלמא שמואל הרי את מקודשת ואי את מחוסרת וכו', והיא חוזה רב פפא דאפי' דלא אמר לי קאמר שמואל דהוי מקודשת. ואומינה למה קסבר דאיתקש דים שאין מוכיחות הויין דים. מכלל דפסירא ליה דים מוכיחות הויין דים. והא מילתא דים מוכיחות נינהו. דהואיל והיה מקדש חכמה ואמר לחכמה ואת ונתן כסף וקבלתו יש כאן הוכחה שקדושין דים.

יש די לקדושין. מיהו מהיכא תימי די לקדושין והלא נדרים לא ידעינן די אלל מדאיתקש נדרים לירות כדלמרינן לעיל ואפי' אמרינן דיכא דגלי גלי לא גלי גלי ועוד מדע דהא כגומן דהא דפסח ודקדק לא מספקא ליה אלל משום דאיתקש לקרבות וי"ל קדושין אין ניון דאסר לה אפי' כהקדש לך מספקא לן שבתה יש די לקדושין כמו הקדש מיהו אסו קשה לעיל אשכחן דפליגי ר' יהוד' ורבנן צבירא שאין מוכיחות גביטין משמע לכ"ע יש די לגביטין והשאה מהיכא תימי דיש די לגביטין ואפילו מי' דגביטין קדושין משום ויאה והינה דאיתקש יאהו להייה גם כקדושין אביעאל לן ואלא אפי' עשין ויש לומר דודאי גביטין לא פליגי כיר דהא לשונות גמורים כתיבים בתוך ואלא וגם מרגש כלשון גיבושין גמורין ומה שאכריע לעיל דים לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' וי"ל דמה לעיל פלוגתא דר' יהוד' ורבנן גביטין לפלוגתא דאפי' ורבא דפליגי נדרים שאין מוכיחות צבירא ממש וי"ל דמ"ל מדמה שפיר כי הכי דפליגי ר' יהוד' ורבנן גביטין אי בעי שיהא מוכיח מתוך הגט שנקדש הוא הלכך נדרים דגלי קרא כתיב דות חוץ פליגי ר' יהודה ורבנן צבירא שאין מוכיחות אי מניי אי לא: או דלמא ואת חוץ קאמר לה. מי דשמא אין די ולכן תלין לומר ואת חוץ קאמר מיהו למה האריך לן כן ר"ל לומר או דלמא לא וי"ל דאי לאו משום דאית ליה לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' גבי ידות נדרים אפי' ג' לילכא למיילי במידי אחרתא אפי' ה"א דאין די אי לאו דגלי קרא וע"כ האומר ככר או עלי דהוי די לשקך דקאמר לעיל ליה למיילי במידי אחרתא [דאין] איכא למיילי במידי אחרתא איכא לא הוה הכי למי' דים שאין מוכיחות לא הויין דים ומה מורתי מתוך שארין אוכל לך כשארם שניהם לשמואל [דאין] מרייתו אמר חוץ איכא למיילי במידי אחרתא אפי' לא הוה מועיל אי לאו דגלי קרא דות ואפי' הוה ליה למימר או דלמא אין די ולכן לא מהני אפי' ליה ליכא למיילי במידי אחרתא לבי' קרא דשמא הוה כיון שאמר פירושו לן קדושין גמורין לתת מהן הנייהו אמר לה הרי את מקודשת לי והכין ר' אמר לחברתה כתיב הרי את חוץ איכא למיילי במידי אחרתא לומר דשמא אין כיון שאמר את חוץ הוה מקודשת לן קדושין גמורין ולא די לקדושין ולא די ליות נדרים דמייני עלה היכרה קודש לן כלל ויפהו) נחא קממי' אחרתא שמי' שיהא נחא ע"כ דיש די לקדושין מהני אפי' דאיתקש למיילי באת חוץ ואמאי והלא סוף סוף דים שאין מוכיחות הויין ולמ"ד לא הויין [דינן] אינו מועיל אלל ודאי דכפירשות כיון שאכרי קודש לן לן קדושין גמורין שפיר הוה די מוכיח ומייירי שאהת נעשית שליח לחברתה ונתן לה שמי פרוטות דלמא שיעור קדושין אפילו בשאלה היה מוציב ע"ס השניה כלל בעסקי קדושין דלסר חוץ מוציב על עסקי קדושין איכא היתה מקודשת אפי' גלל אמר ואת. צמס' י' דמייני עמנן לכל אהת פירוטה והקשה אמאי לא קאמר דלמא או קטלי לם מנהא כדקאמר כתיב הרי את חוץ קאמר ליה ליה ואת דקאמר אפי' איתקש הרי את מקודשת לי שאמר מיד וי"ע: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל אל' לאניו. כלומר לכדיי כל שמואל דמשמע דפשיטא ליה די די לקדושין ויש ספחים דבריה דלא מאי דס"ל ליה לשמואל קאמר ליה לאניו לומר לחמד מן הדברים

יש די לקדושין. מיהו מהיכא תימי די לקדושין והלא נדרים לא ידעינן די אלל מדאיתקש נדרים לירות כדלמרינן לעיל ואפי' אמרינן דיכא דגלי גלי לא גלי גלי ועוד מדע דהא כגומן דהא דפסח ודקדק לא מספקא ליה אלל משום דאיתקש לקרבות וי"ל קדושין אין ניון דאסר לה אפי' כהקדש לך מספקא לן שבתה יש די לקדושין כמו הקדש מיהו אסו קשה לעיל אשכחן דפליגי ר' יהוד' ורבנן צבירא שאין מוכיחות גביטין משמע לכ"ע יש די לגביטין והשאה מהיכא תימי דיש די לגביטין ואפילו מי' דגביטין קדושין משום ויאה והינה דאיתקש יאהו להייה גם כקדושין אביעאל לן ואלא אפי' עשין ויש לומר דודאי גביטין לא פליגי כיר דהא לשונות גמורים כתיבים בתוך ואלא וגם מרגש כלשון גיבושין גמורין ומה שאכריע לעיל דים לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' וי"ל דמה לעיל פלוגתא דר' יהוד' ורבנן גביטין לפלוגתא דאפי' ורבא דפליגי נדרים שאין מוכיחות צבירא ממש וי"ל דמ"ל מדמה שפיר כי הכי דפליגי ר' יהוד' ורבנן גביטין אי בעי שיהא מוכיח מתוך הגט שנקדש הוא הלכך נדרים דגלי קרא כתיב דות חוץ פליגי ר' יהודה ורבנן צבירא שאין מוכיחות אי מניי אי לא: או דלמא ואת חוץ קאמר לה. מי דשמא אין די ולכן תלין לומר ואת חוץ קאמר מיהו למה האריך לן כן ר"ל לומר או דלמא לא וי"ל דאי לאו משום דאית ליה לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' גבי ידות נדרים אפי' ג' לילכא למיילי במידי אחרתא אפי' ה"א דאין די אי לאו דגלי קרא וע"כ האומר ככר או עלי דהוי די לשקך דקאמר לעיל ליה למיילי במידי אחרתא [דאין] איכא למיילי במידי אחרתא איכא לא הוה הכי למי' דים שאין מוכיחות לא הויין דים ומה מורתי מתוך שארין אוכל לך כשארם שניהם לשמואל [דאין] מרייתו אמר חוץ איכא למיילי במידי אחרתא אפי' לא הוה מועיל אי לאו דגלי קרא דות ואפי' הוה ליה למימר או דלמא אין די ולכן לא מהני אפי' ליה ליכא למיילי במידי אחרתא לבי' קרא דשמא הוה כיון שאמר פירושו לן קדושין גמורין לתת מהן הנייהו אמר לה הרי את מקודשת לי והכין ר' אמר לחברתה כתיב הרי את חוץ איכא למיילי במידי אחרתא לומר דשמא אין כיון שאמר את חוץ הוה מקודשת לן קדושין גמורין ולא די לקדושין ולא די ליות נדרים דמייני עלה היכרה קודש לן כלל ויפהו) נחא קממי' אחרתא שמי' שיהא נחא ע"כ דיש די לקדושין מהני אפי' דאיתקש למיילי באת חוץ ואמאי והלא סוף סוף דים שאין מוכיחות הויין ולמ"ד לא הויין [דינן] אינו מועיל אלל ודאי דכפירשות כיון שאכרי קודש לן לן קדושין גמורין שפיר הוה די מוכיח ומייירי שאהת נעשית שליח לחברתה ונתן לה שמי פרוטות דלמא שיעור קדושין אפילו בשאלה היה מוציב ע"ס השניה כלל בעסקי קדושין דלסר חוץ מוציב על עסקי קדושין איכא היתה מקודשת אפי' גלל אמר ואת. צמס' י' דמייני עמנן לכל אהת פירוטה והקשה אמאי לא קאמר דלמא או קטלי לם מנהא כדקאמר כתיב הרי את חוץ קאמר ליה ליה ואת דקאמר אפי' איתקש הרי את מקודשת לי שאמר מיד וי"ע: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל אל' לאניו. כלומר לכדיי כל שמואל דמשמע דפשיטא ליה די די לקדושין ויש ספחים דבריה דלא מאי דס"ל ליה לשמואל קאמר ליה לאניו לומר לחמד מן הדברים

יש די לקדושין. מיהו מהיכא תימי די לקדושין והלא נדרים לא ידעינן די אלל מדאיתקש נדרים לירות כדלמרינן לעיל ואפי' אמרינן דיכא דגלי גלי לא גלי גלי ועוד מדע דהא כגומן דהא דפסח ודקדק לא מספקא ליה אלל משום דאיתקש לקרבות וי"ל קדושין אין ניון דאסר לה אפי' כהקדש לך מספקא לן שבתה יש די לקדושין כמו הקדש מיהו אסו קשה לעיל אשכחן דפליגי ר' יהוד' ורבנן צבירא שאין מוכיחות גביטין משמע לכ"ע יש די לגביטין והשאה מהיכא תימי דיש די לגביטין ואפילו מי' דגביטין קדושין משום ויאה והינה דאיתקש יאהו להייה גם כקדושין אביעאל לן ואלא אפי' עשין ויש לומר דודאי גביטין לא פליגי כיר דהא לשונות גמורים כתיבים בתוך ואלא וגם מרגש כלשון גיבושין גמורין ומה שאכריע לעיל דים לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' וי"ל דמה לעיל פלוגתא דר' יהוד' ורבנן גביטין לפלוגתא דאפי' ורבא דפליגי נדרים שאין מוכיחות צבירא ממש וי"ל דמ"ל מדמה שפיר כי הכי דפליגי ר' יהוד' ורבנן גביטין אי בעי שיהא מוכיח מתוך הגט שנקדש הוא הלכך נדרים דגלי קרא כתיב דות חוץ פליגי ר' יהודה ורבנן צבירא שאין מוכיחות אי מניי אי לא: או דלמא ואת חוץ קאמר לה. מי דשמא אין די ולכן תלין לומר ואת חוץ קאמר מיהו למה האריך לן כן ר"ל לומר או דלמא לא וי"ל דאי לאו משום דאית ליה לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' גבי ידות נדרים אפי' ג' לילכא למיילי במידי אחרתא אפי' ה"א דאין די אי לאו דגלי קרא וע"כ האומר ככר או עלי דהוי די לשקך דקאמר לעיל ליה למיילי במידי אחרתא [דאין] איכא למיילי במידי אחרתא איכא לא הוה הכי למי' דים שאין מוכיחות לא הויין דים ומה מורתי מתוך שארין אוכל לך כשארם שניהם לשמואל [דאין] מרייתו אמר חוץ איכא למיילי במידי אחרתא אפי' לא הוה מועיל אי לאו דגלי קרא דות ואפי' הוה ליה למימר או דלמא אין די ולכן לא מהני אפי' ליה ליכא למיילי במידי אחרתא לבי' קרא דשמא הוה כיון שאמר פירושו לן קדושין גמורין לתת מהן הנייהו אמר לה הרי את מקודשת לי והכין ר' אמר לחברתה כתיב הרי את חוץ איכא למיילי במידי אחרתא לומר דשמא אין כיון שאמר את חוץ הוה מקודשת לן קדושין גמורין ולא די לקדושין ולא די ליות נדרים דמייני עלה היכרה קודש לן כלל ויפהו) נחא קממי' אחרתא שמי' שיהא נחא ע"כ דיש די לקדושין מהני אפי' דאיתקש למיילי באת חוץ ואמאי והלא סוף סוף דים שאין מוכיחות הויין ולמ"ד לא הויין [דינן] אינו מועיל אלל ודאי דכפירשות כיון שאכרי קודש לן לן קדושין גמורין שפיר הוה די מוכיח ומייירי שאהת נעשית שליח לחברתה ונתן לה שמי פרוטות דלמא שיעור קדושין אפילו בשאלה היה מוציב ע"ס השניה כלל בעסקי קדושין דלסר חוץ מוציב על עסקי קדושין איכא היתה מקודשת אפי' גלל אמר ואת. צמס' י' דמייני עמנן לכל אהת פירוטה והקשה אמאי לא קאמר דלמא או קטלי לם מנהא כדקאמר כתיב הרי את חוץ קאמר ליה ליה ואת דקאמר אפי' איתקש הרי את מקודשת לי שאמר מיד וי"ע: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל אל' לאניו. כלומר לכדיי כל שמואל דמשמע דפשיטא ליה די די לקדושין ויש ספחים דבריה דלא מאי דס"ל ליה לשמואל קאמר ליה לאניו לומר לחמד מן הדברים

יש די לקדושין. מיהו מהיכא תימי די לקדושין והלא נדרים לא ידעינן די אלל מדאיתקש נדרים לירות כדלמרינן לעיל ואפי' אמרינן דיכא דגלי גלי לא גלי גלי ועוד מדע דהא כגומן דהא דפסח ודקדק לא מספקא ליה אלל משום דאיתקש לקרבות וי"ל קדושין אין ניון דאסר לה אפי' כהקדש לך מספקא לן שבתה יש די לקדושין כמו הקדש מיהו אסו קשה לעיל אשכחן דפליגי ר' יהוד' ורבנן צבירא שאין מוכיחות גביטין משמע לכ"ע יש די לגביטין והשאה מהיכא תימי דיש די לגביטין ואפילו מי' דגביטין קדושין משום ויאה והינה דאיתקש יאהו להייה גם כקדושין אביעאל לן ואלא אפי' עשין ויש לומר דודאי גביטין לא פליגי כיר דהא לשונות גמורים כתיבים בתוך ואלא וגם מרגש כלשון גיבושין גמורין ומה שאכריע לעיל דים לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' וי"ל דמה לעיל פלוגתא דר' יהוד' ורבנן גביטין לפלוגתא דאפי' ורבא דפליגי נדרים שאין מוכיחות צבירא ממש וי"ל דמ"ל מדמה שפיר כי הכי דפליגי ר' יהוד' ורבנן גביטין אי בעי שיהא מוכיח מתוך הגט שנקדש הוא הלכך נדרים דגלי קרא כתיב דות חוץ פליגי ר' יהודה ורבנן צבירא שאין מוכיחות אי מניי אי לא: או דלמא ואת חוץ קאמר לה. מי דשמא אין די ולכן תלין לומר ואת חוץ קאמר מיהו למה האריך לן כן ר"ל לומר או דלמא לא וי"ל דאי לאו משום דאית ליה לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' גבי ידות נדרים אפי' ג' לילכא למיילי במידי אחרתא אפי' ה"א דאין די אי לאו דגלי קרא וע"כ האומר ככר או עלי דהוי די לשקך דקאמר לעיל ליה למיילי במידי אחרתא [דאין] איכא למיילי במידי אחרתא איכא לא הוה הכי למי' דים שאין מוכיחות לא הויין דים ומה מורתי מתוך שארין אוכל לך כשארם שניהם לשמואל [דאין] מרייתו אמר חוץ איכא למיילי במידי אחרתא אפי' לא הוה מועיל אי לאו דגלי קרא דות ואפי' הוה ליה למימר או דלמא אין די ולכן לא מהני אפי' ליה ליכא למיילי במידי אחרתא לבי' קרא דשמא הוה כיון שאמר פירושו לן קדושין גמורין לתת מהן הנייהו אמר לה הרי את מקודשת לי והכין ר' אמר לחברתה כתיב הרי את חוץ איכא למיילי במידי אחרתא לומר דשמא אין כיון שאמר את חוץ הוה מקודשת לן קדושין גמורין ולא די לקדושין ולא די ליות נדרים דמייני עלה היכרה קודש לן כלל ויפהו) נחא קממי' אחרתא שמי' שיהא נחא ע"כ דיש די לקדושין מהני אפי' דאיתקש למיילי באת חוץ ואמאי והלא סוף סוף דים שאין מוכיחות הויין ולמ"ד לא הויין [דינן] אינו מועיל אלל ודאי דכפירשות כיון שאכרי קודש לן לן קדושין גמורין שפיר הוה די מוכיח ומייירי שאהת נעשית שליח לחברתה ונתן לה שמי פרוטות דלמא שיעור קדושין אפילו בשאלה היה מוציב ע"ס השניה כלל בעסקי קדושין דלסר חוץ מוציב על עסקי קדושין איכא היתה מקודשת אפי' גלל אמר ואת. צמס' י' דמייני עמנן לכל אהת פירוטה והקשה אמאי לא קאמר דלמא או קטלי לם מנהא כדקאמר כתיב הרי את חוץ קאמר ליה ליה ואת דקאמר אפי' איתקש הרי את מקודשת לי שאמר מיד וי"ע: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל אל' לאניו. כלומר לכדיי כל שמואל דמשמע דפשיטא ליה די די לקדושין ויש ספחים דבריה דלא מאי דס"ל ליה לשמואל קאמר ליה לאניו לומר לחמד מן הדברים

יש די לקדושין. מיהו מהיכא תימי די לקדושין והלא נדרים לא ידעינן די אלל מדאיתקש נדרים לירות כדלמרינן לעיל ואפי' אמרינן דיכא דגלי גלי לא גלי גלי ועוד מדע דהא כגומן דהא דפסח ודקדק לא מספקא ליה אלל משום דאיתקש לקרבות וי"ל קדושין אין ניון דאסר לה אפי' כהקדש לך מספקא לן שבתה יש די לקדושין כמו הקדש מיהו אסו קשה לעיל אשכחן דפליגי ר' יהוד' ורבנן צבירא שאין מוכיחות גביטין משמע לכ"ע יש די לגביטין והשאה מהיכא תימי דיש די לגביטין ואפילו מי' דגביטין קדושין משום ויאה והינה דאיתקש יאהו להייה גם כקדושין אביעאל לן ואלא אפי' עשין ויש לומר דודאי גביטין לא פליגי כיר דהא לשונות גמורים כתיבים בתוך ואלא וגם מרגש כלשון גיבושין גמורין ומה שאכריע לעיל דים לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' וי"ל דמה לעיל פלוגתא דר' יהוד' ורבנן גביטין לפלוגתא דאפי' ורבא דפליגי נדרים שאין מוכיחות צבירא ממש וי"ל דמ"ל מדמה שפיר כי הכי דפליגי ר' יהוד' ורבנן גביטין אי בעי שיהא מוכיח מתוך הגט שנקדש הוא הלכך נדרים דגלי קרא כתיב דות חוץ פליגי ר' יהודה ורבנן צבירא שאין מוכיחות אי מניי אי לא: או דלמא ואת חוץ קאמר לה. מי דשמא אין די ולכן תלין לומר ואת חוץ קאמר מיהו למה האריך לן כן ר"ל לומר או דלמא לא וי"ל דאי לאו משום דאית ליה לאו וקא אלל לומר פליגי ר' יהודה ורבנן אי בעינן דיעור מוכיח או לא ואפי' גבי ידות נדרים אפי' ג' לילכא למיילי במידי אחרתא אפי' ה"א דאין די אי לאו דגלי קרא וע"כ האומר ככר או עלי דהוי די לשקך דקאמר לעיל ליה למיילי במידי אחרתא [דאין] איכא למיילי במידי אחרתא איכא לא הוה הכי למי' דים שאין מוכיחות לא הויין דים ומה מורתי מתוך שארין אוכל לך כשארם שניהם לשמואל [דאין] מרייתו אמר חוץ איכא למיילי במידי אחרתא אפי' לא הוה מועיל אי לאו דגלי קרא דות ואפי' הוה ליה למימר או דלמא אין די ולכן לא מהני אפי' ליה ליכא למיילי במידי אחרתא לבי' קרא דשמא הוה כיון שאמר פירושו לן קדושין גמורין לתת מהן הנייהו אמר לה הרי את מקודשת לי והכין ר' אמר לחברתה כתיב הרי את חוץ איכא למיילי במידי אחרתא לומר דשמא אין כיון שאמר את חוץ הוה מקודשת לן קדושין גמורין ולא די לקדושין ולא די ליות נדרים דמייני עלה היכרה קודש לן כלל ויפהו) נחא קממי' אחרתא שמי' שיהא נחא ע"כ דיש די לקדושין מהני אפי' דאיתקש למיילי באת חוץ ואמאי והלא סוף סוף דים שאין מוכיחות הויין ולמ"ד לא הויין [דינן] אינו מועיל אלל ודאי דכפירשות כיון שאכרי קודש לן לן קדושין גמורין שפיר הוה די מוכיח ומייירי שאהת נעשית שליח לחברתה ונתן לה שמי פרוטות דלמא שיעור קדושין אפילו בשאלה היה מוציב ע"ס השניה כלל בעסקי קדושין דלסר חוץ מוציב על עסקי קדושין איכא היתה מקודשת אפי' גלל אמר ואת. צמס' י' דמייני עמנן לכל אהת פירוטה והקשה אמאי לא קאמר דלמא או קטלי לם מנהא כדקאמר כתיב הרי את חוץ קאמר ליה ליה ואת דקאמר אפי' איתקש הרי את מקודשת לי שאמר מיד וי"ע: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל אל' לאניו. כלומר לכדיי כל שמואל דמשמע דפשיטא ליה די די לקדושין ויש ספחים דבריה דלא מאי דס"ל ליה לשמואל קאמר ליה לאניו לומר לחמד מן הדברים

